

откри печалната картина отъ пробитото кубе и останалитѣ само два стълба на камбанарията.

Татъкъ, отвждъ линиитѣ, двамата брѣтя на Бѣлина може би бѣха ония, които преди малко стреляха. Подпоручикътъ погледна зѣещитѣ развалини, погледна и Бѣлина и искаше да ѝ каже: „Вижъ, вашитѣ сж герои по мъртавци“, обаче нѣщо се препрѣчи на устнитѣ му. Той не изрече мисълта си и никога не би казалъ това, защото предъ пламъка на любовта, куршумитѣ и сърдцата се стопяватъ въ една сплавъ. „Какво общо можеха да иматъ войната и любовта, освенъ, чрезъ тѣй странната природа на първата, да се създаде една самоотвержена и романтична връзка между две сърдца“, си помисли той. И въ тази любовъ, създадена вече, Бѣлина бѣше теменуженъ вѣнецъ, изплетенъ като гирлянда около неговото за пръвъ пжть обичаще сърдце.

Младиятъ човѣкъ сега почувствува, че още не е изпиталъ и още дълго време нѣма да изпита нѣщо по-силно извънъ копнежа си къмъ тази девойка, къмъ сърдцето извлѣчено изъ пламъцитѣ на войната, за което той бѣше готовъ на саможертва...

— Господинъ подпоручикъ, тукъ ли ще чакаме каруцитѣ? — обади се наивно гласътъ на ординареца.